

SALİH UYAN

HAYALLER → HAYATLAR

İNGİLİZCE NO PROBLEM

Yabancı dil öğrenme konusunda
ezberlenmiş kalıplar
bu romanla yıkılıyor!

Tam anlamıyla
sıra dışı, faydalı ve
eğlenceli bir roman!

ROMAN

CARPE
DIEM

Hayaller~Hayatlar İngilizce No Problem

Yazar: Salih Uyan
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 232
Genç Kurgu/Kişisel Gelişim
1. Baskı, İstanbul, Mart 2019
2. Baskı, İstanbul, Mart 2020
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN:

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap
facebook.com/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Sevgili Okur,

Bu kitabın kahramanı olan İlker'in çocukluk ve gençlik yıllarını geçirdiği "Anlıyorum Ama Konuşamıyorum" kitabını okuduysanız, bu giriş kısmını atlayıp doğrudan kitaba başlayabilirsiniz.

Ama bu kitap ilk göz ağrınızsa, önünüzde üç seçenek var:

1-Önce İlker'le tanışmak için 'Anlıyorum Ama Konuşamıyorum' kitabını okuyabilir ve okul yılları boyunca İngilizce ile nasıl bir imtihan yaşadığını öğrenmek isteyebilirsiniz. Eğer seçiminiz bu yöndeyseniz kitabı yavaşça yerine bırakın ve ilkin 'Anlıyorum Ama Konuşamıyorum' kitabını okuyun.

2-"Kitabı elime aldım şimdi hiç bırakamam. İlker'in İngilizce problemini nasıl çözdüğünü okuyup öğreneyim, sonra geçmişine doğru da uzanırım" diyebilirsiniz. O zaman İlker'in hayatından fragman tadında kısaca bahsettiğimiz bir sonraki bölümün size faydası olacaktır.

3-"Beni İlker'in çocukluğu falan ilgilendirmiyor. Ben şu İngilizce olayını halletmek istiyorum artık" diyorsanız, bu giriş yazısını ve ilk kitabı falan boş verip direkt kitabı okumaya başlayın.

Keyifli okumalar...

İlker ilkokul yıllarından itibaren İngilizce eğitimiyle ilgili problemler yaşayan, çoğunlukla anlamayan, bazen anlayan ama konuşamayan bir çocuktur.

Öğretmenlerinin gramer takıntısı yüzünden dilin iletişim kurmak için öğrenildiğini bir türlü öğrenemez.

Okul yıllarında durumun vahametini çok iyi kavrayamaz. Ama İngilizce konuşması gereken ortamlarda, öğrendiği tüm kelime ve yapıların bir türlü cümle haline gelemediğini görünce kendine gelir.

Bu arada liseden mezun olur ve açık öğretimde okumaya başlar.

Okulun devam mecburiyeti olmadığı için çalışmaya karar verir ve bir iş başvurusunda bulunur. Yaptığı ilk iş başvurusunda İngilizce mülakata girer.

Taktik çalışarak girdiği mülakatta eli ayağına, yabancı dili de ana diline karıştır.

Mülakatı yapan kişi, İlker'in konuştuğu, daha doğ-
rusu konuşmaya çalıştığı yabancı dile hayli yabancı
olduğu için iř bařvurusu kabul edilmez.

Bu arada bir gazetede İngilizce eğitimiyle ilgili ya-
yınlanan bir yazı dikkatini eker ve bu yazıyı kaleme
alan kiřinin peřine düřer...

“Merhabalar. Hasan Yüksel ile görüşecektim.”

“Kim diyelim beyefendi?”

“İlker ben.”

“Bir kimlik alabilir miyim?”

Kimliğini uzattı İlker. Danışmadaki kız, ahizeyi kulağına sıkıştırıp ziyaretçi kartının yırtılan poşetini bantla tutturmaya çalıştı.

“Alo, Hasan Bey merhabalar. Bir ziyaretçiniz var. İlker Kocaman.”

“...”

“Peki efendim. Teşekkürler.”

Kız telefonu kapattı.

“Yeri biliyor musunuz?”

“Hayır, ilk kez geliyorum.”

“Tamam o zaman. Şöyle lobiye geçin, ben hemen geliyorum.”

İlker cebindeki metal eşyalarla birlikte utangaçlığını ve yersiz korkularını x-ray cihazına bırakıp lobiye doğru ilerledi.

Biraz sonra kız önde, kendisi arkada asansöre binip dördüncü kata çıktılar.

Açık ofiste bir süre yürüdüler. Ortamda sadece klavye tıkırtısı ve arada bir çalan telefonların sesi duyuluyordu.

Köşede, büyük camın önündeki bir masaya geldiler. Masada kırk yaşlarında telefonla konuşan birisi oturuyordu.

Kız bir el hareketiyle masadaki kişiye İlker'i takdim edip uzaklaştı. İlker, usulca masanın önündeki deri koltuğa oturup beklemeye başladı.

Bir dakika sonra telefon kapandı. Hasan Bey sıcak bir şekilde gülümseyerek İlker'e baktı.

“Merhabalar, tanışıyor muyuz?”

“E, hayır. Yazı dizinizi okudum ve ziyaret etmek istedim.”

“Çok güzel. Beğendiniz mi?”

“Evet, çok beğendim.”

“Teşekkür ederim. Bir şey içer misiniz?”

“Çay alabilirim zahmet olmazsa.”

Az sonra çaylar önlerindeydi. Bu arada Hasan Bey'e birkaç telefon daha gelmişti. Sonra yeniden konuşmaya başladılar.

“Evet. Sizi dinliyorum.”

İlker arkasına yaslanıp boğazını temizledi. Cümlelere giriş yapmakta zorlanan bir karakteri vardı zaten ama şimdi anadilinin tüm yapı taşlarını kaybetmiş gibiydi.

“İngilizce olayı işte, bayağı bir süredir uğraşıyorum. Konuşamıyorum.”

Birden kulaklarına İlhan İrem’in ‘Konuşamıyorum’ adlı şarkısının melodisi doldu. Konuşmaya devam ederken, şarkı sözleri alt yazı şeklinde içinde akmaya devam etti.

“Yani İngilizce işini bir türlü halledemedim işte. Gazeteyi okuduktan sonra da ilginç bir özgüven hissettim ve sizi ziyaret etmeye karar verdim. Yazı diziniz muhteşemdi. On dakika da olsa sizinle konuşmak istedim. Öyle işte, bilemiyorum.”

“Çok iyi yapmışsınız. Herhalde İngilizce öğrenimiyle ilgili sorularınız da vardır?”

“Çok fazla sorum var. Ama burası yeri değil tabii. Sadece tanışmak için geldim. Vaktinizi almak istemem.”

“Pardon, isminiz neydi?”

“İlker.”

“Peki İlker. Size, sen diyebilir miyim?”

“Diyebilirsin tabii. Pardon, diyebilirsiniz yani.”

“Derdini bir cümlede özetlemeni istesem, bana ne derdin?”

Hasan Bey, çok enteresan bir adamdı. Sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi rahat, uzak bir akraba kadar samimiydi.

“Tek cümleyle ifade etsem, ‘Anlıyorum ama konuşamıyorum’ derdim.

“Hımm... Anlıyorum.”

İlker, bu kelime piştisinin bir tesadüf mü, yoksa kasıtlı yapılan bir espri mi olduğunu anlayamadığı için gülmemeyi tercih etti.

Hasan Bey, hastasını dinleyen bir doktor gibi ellerini çenesine koymuş, derin derin düşünüyordu.

“Aynı problem benim oğlumda da var.”

İlker biraz şaşırdı. ‘Kelin ilacı olsa kendi başına sü-rermiş, adamın oğluna faydası yok, bana ne yapacak?’ diye düşündü.

Ama sonra babasının hasta bir Fenerbahçeli olmasına rağmen kendisinin futbolla ilişkisinin, sadece milli maçlarda atılan gollerde hafif bir nabız hızlanmasıyla sınırlı kaldığını düşünüp rahatladı. Âlimden zalim doğar sözünün, konuyla alakalı olup olmadığını düşünürken Hasan Bey devam etti:

“Biz de sabırla bekliyoruz konuşacak diye ama zaman her şeyin ilacı elbette. Beklemekten başka çare yok.”

Bir dram filminin sekseninci dakikasında gibiydiler. Sanki çaresiz bir hastalığa yakalanmış oğlu hakkında konuşan bir baba oturuyordu karşısında...

Birazdan arka fonda bir ney çalmaya başlayacak ve birbirlerine sarılıp ağlayacaklardı.

Hasan Bey’e karşı güvenini biraz kaybettiğini hissediyordu. Kendisine cesaret verecek yerde, oğlunun durumundan yakınan bir adam vardı karşısında.

Uğradığı hayal kırıklığını gizlemeye gayret ederek, az daha oturup kalkmaya karar verdi.

“Oğlunuz kaç yaşında Hasan Bey? Kaça gidiyor?”

“Kaça mı gidiyor? Daha bir buçuk yaşında...”

İlker yanlış bir tepki vermemek için bomboş bir ifadeyle Hasan Bey’e bakmaya devam etti.

Nasıl yani? Dalga mı geçiyordu bu adam kendisiyle yahu?

“Atta gidiyoruz, falan deyince anlıyor. Hemen ka-
piya doğru yürüyor. Ama konuşamıyor. Ne yapacağız
bilmiyorum.”

İlker hafifçe arkasına yaslandı. Verilen mesajı an-
ladığını karşı tarafa göstermek için gülümsedi ve ‘sen
var ya sen!’ türü samimi bir bakış fırlatarak “Şimdi
anlıyorum” dedi.

Hasan Bey boş bardakları almaya gelen bordo
gömlekli çaycıya, “Birer çay daha alalım” dedikten
sonra, “Anlıyorsun ama hâlâ konuşamıyorsun” dedi
gülümseyerek.

İlker hakikaten konuşamıyordu. Dumur olmuş bir
vaziyette gülümsüyor, masanın üzerinden aldığı atacı
eğip büküyordu.

“Biraz önce söylediğiniz şeyi ciddi zannettim. O yüz-
den şey oldu... Yani çocuğunuz İngilizce konuşamıyor
diye anladığım için birden... Ama sizin kastettiğiniz
yani vermek istediğiniz mesaj farklı tabii...”

Hâlâ konuşamıyordu.

Hasan Bey hafifçe gülümsedi.

“Sen geldiğinde telefonda üniversiteden hocamla görüşüyordum. Tezle ilgili. Şu anda doktora yapıyorum ve tezimin konusu yabancı dil öğretiminde yaşanan güçlüklerle ilgili. Özellikle de ‘Anlıyorum Ama Konuşamıyorum Derneği’nin mağdur üyelerini ilgilendiren bir konu.”

“Çok güzel.”

“Evet. Tez hocam aynen şöyle bir cümle kurdu biraz önce: ‘Tezi başarıyla tamamlamak ve güzel bir sunum yapmak istiyorsan, yazdığın her şeyi birisine anlat. Bu kişi eğer İngilizce öğrenmek için çabalamış ve başaramamış bir kişi olursa ne âlâ. Böylece sen de onu dinlersin ve tezin sağlamlaşır.’”

İlker biraz da şaşkınlıkla dinlemeye devam etti.

“Ve telefonu kapattığımda karşımda sen oturuyordun.”

“Yani?”

“Yani hoş bir zamanlama oldu. Bak İlker, seninle bir şey yapalım mı?”

“Yapalım hocam.”

Karşısındaki adama niye hocam dediğini kestiremedi İlker. Herhalde lafın arasında üniversite, tez falan geçtiği içindi. Ne yapacaklardı birlikte acaba?

“Tezimde Türkiye’de İngilizce niye öğrenilemiyor sorusunun cevabını bulmaya çalıştım. Ancak malum, tezler çok fazla kuramsal oluyor ve dili normal insanlar tarafından pek anlaşılmıyor. Halbuki ben çalışmamda çok ağır bir dille teorimi destekleyen kuramları

yazarken, bir yandan da bir şekilde bu fikirlerin halk diliyle anlatılması gerektiğini savunuyorum. Ve tez sunumunda bu tür bilimsel bir çalışmanın, mutlaka sadeleştirilerek sunulması gerektiği üzerinde duracağım. Bu iddiamı desteklemek için de bütün fikirlerimi birisine anlatmam lazım. Ayrıca öğrenemeyen birisinin de fikirlerini dinlemem lazım. Bu sen olur musun?”

“Olurum. Memnuniyetle. Sonuçta ben de halktan birisiyim.”

Çayı bitmiş olmasına rağmen bardağı yeniden ağzına götürdü İlker ve son damlayı ağzına dökmeye çalıştı.

“Harika! O zaman seninle iki hafta boyunca akşamları buluşacağız ve konuşacağız. Olur mu?”

“Hocam, ciddi misiniz?”

“Evet, çok ciddiylim.”

“Ama ayıp olmasın. Yani ne bileyim, iki hafta boyunca...”

“Bak İlker. Sana bir iyilik yapıyormuşum gibi hissetme. Aslında kendi işim için uğraşıyorum. O yüzden kendini borçlu hissetmen gerekmiyor. Telefon numaranı ver şimdi bana. Ben seni yarın arayıp programı söylerim. Akşamları boş musun?”

“Boşum.”

“Güzel.”

İlker telefon numarasını masanın üzerindeki küçük bir not kâğıdına yazdıktan sonra Hasan Bey ayağa kalktı.

“Yarın görüşürüz o zaman.”

“Peki, görüşürüz. İyi akşamlar.”

Ayağa kalkıp, geldiği yönün tam tersine doğru yürümeye başladı İlker.

“Diğer taraftan İlker!”

“Ha, teşekkür ederim. Pardon!”

Bu kez dönüp geldiği tarafa doğru yürüdü. Asansörün çağırma düğmesine basıp düşünmeye başladı.

Allah Allah! Birileri düğmeye basmıştı sanki...

Gazeteden çıktığında içinde ilginç bir huzur ve sızı vardı.

İki hafta boyunca yeni tanıştığı bir adamla buluşmak ve bu konuları konuşmak... Nasıl olacaktı acaba?

Galiba asıl hikâye şimdi başlıyordu...

1. GÜN

Niye Öğrenemedin?

Ertesi gün İlker ve Hasan Hoca, sözleştikleri gibi Sultanahmet'te, cami duvarının yanına dizilmiş hasır iskemlelerin sıralandığı bir çay bahçesinde buluştular.

İlker'de garip bir heyecan vardı. Okulun ilk gününde gibiydi sanki.

Ama Hasan Hoca'nın yüzüne baktığında kendisini çok rahatlatan bir ifade görüyordu.

Şimdiye kadar hep birilerine rahatsızlık vermemek için gayret gösteren İlker'in en büyük endişesi Hasan Hoca'nın bu işi zorla yapıyor olması ihtimaliydi.

Hasan Hoca gayet keyifli bir şekilde cep telefonunu çıkardı, dörde katlamış olduğu birkaç not kâğıdını da telefonun yanına koydu.

"Konuşmalarımızı kaydedebilir miyim?"

"Tabii ki hocam... Benim için mesele yok" diye cevap verdi İlker.

“Peki, teşekkür ederim. Sen de bu konuşmalar esnasında not alırsan iyi olur. Her şeyi yazma tabii, ama çok önemli gördüğün bazı şeyleri not edebilirsin. Araştırmalar, not alan insanların daha iyi öğrendiğini gösteriyor.”

İlker kâğıt kalem getirmemişti. Hafif mahcup bir şekilde bakarken, Hasan Hoca not kâğıtlarından bir tanesini İlker’e doğru uzattı. Cebinden de bir kalem çıkarıp kâğıdın yanına koydu. Sonra da eğilip telefon-dan ses kaydını başlattı.

“Türkiye’de İngilizce yüzünden mutsuz olan o kadar çok insan var ki üzülmemek elde değil. Sen de bunlardan birisin, öyle değil mi?”

“Evet, öyle diyebiliriz.”

“Yani tek olan anadiline uygun bir aday bulup izdivaç niyetine girdin ama daha söz döneminde yüzüğü attın?”

İlker hafifçe gülümsedi. Örnek çok hoşuna gitmişti.

“İlişkide bir sürü problem yaşamış birisi olarak da yeniden bu işlere bulaşmak zor geliyor, doğru mu?”

“Geliyor tabii. Yeniden o gramer kurallarını falan dinlemek istemiyorum açıkçası.”

“Bak şimdi İlker, Türkiye’de yaşanan bir dram var. Birçok insan üniversite, askerlik ve izdivaç gibi önemli engelleri aşip iş aramaya başlıyor. İş bulmak için gidip birkaç gazete alıyor veya internetteki sitelere giriyor. Ve en mütevazı iş ilanlarında bile ikinci yabancı dil mecburiyetini görünce beti benzi atıyor tabii.”

“Hocam benden bahsediyormuşsunuz gibi geldi. Sanki size her şeyi anlatmışım gibi...”

“Anlatmana gerek yok ki. Herkesin olayı aynı... Bu durumdaki insan ne yapar, evine en yakın dil kursuna koşar hemen. Sen de koştun mu?”

İlker’in şaşkınlığı giderek artıyordu. Hasan Hoca bütün yaşadıklarını biliyor gibiydi.

“Koştum tabii. Ama kafama uygun bir yer bulamadım.”

“Peki, kursa gidenler niçin gider?”

“İngilizce öğrenmek için tabii.”

“Yani hayatlarındaki önemli bir boşluğu doldurmak için değil mi?”

“Evet, hem de çok önemli bir boşluğu...”

“Ama maalesef gidenlerden birçoğu İngilizce öğrenemeden ayrılır kurstan. Sebebi ne biliyor musun? Hayatındaki önemli bir boşluğu doldurmak için gittiğin kursta, kâğıt üzerinde boşluk doldurursun aylarca. Ve bir bakarsın, hâlâ tek kelime konuşamıyorsun.”

“Yani kâğıt üzerinde boşluk doldurmak hiçbir işe yaramıyor mu?”

“Elbette yaramıyor. Önüne konan çoktan seçmeli testlerde en şık şikkı seçerek aylar sonunda gelebileceğin tek nokta sınavlardan iyi puan almaktır. Bunun ötesine geçemezsin.”

“Vay be!” dedi İlker içinden. Bu adam şiir gibi konuşuyordu. Ama asıl önemli olan bu anlattıkları bir işe yarayacak mıydı acaba?